

Imogens verleiding

‘Je was op zoek naar mijn kantoor.’

Ze knikte. ‘Ja.’ Ze klonk ademlozer dan de bedoeling was.

Er veranderde iets in zijn blauwe ogen. ‘Waarom?’

‘Ik...’ Ze maakte haar zin niet af. Tientallen woorden bleven in haar keel stikken. Serieuze uitspraken, zoals *Ik geloof dat politie-agenten East End terroriseren*. Bijzonder niet-serieuze uitspraken, zoals *Ik wilde naar je brede schouders staren*.

Ze zag iets duisters en snoods op zijn gezicht verschijnen. ‘Lady Imogen,’ zei hij zacht in haar oor. Hij raakte haar nog steeds niet aan. ‘Waar was je naar op zoek?’

Naar jou. Naar jou, jou, jou.

Ze wist dat ze met vuur speelde, maar drukte toch haar wang tegen de zijne. Ze genoot van hoe hij voelde, warm tegen haar huid. ‘Jouw kantoor.’

Er kwam een hees geluid uit zijn keel en zijn vingers vonden haar gebogen elleboog, bleven daar rusten. Ze had nooit gedacht dat een elleboog zo gevoelig kon zijn. ‘Weet je dat zeker?’

‘Ja,’ zei ze, zonder te weten waar hij op doelde. Het kon haar niet schelen. Wat het ook was, ze wist het zeker.

‘Hm,’ klonk zijn diepe stem. Zijn vrije hand bewoog naar haar wang en hield haar stevig vast, terwijl hij iets naar achteren bewoog om haar in de ogen te kijken. Zijn vingers streken over haar arm naar haar pols. En toen was hij daar: hij kuste haar bijna, mar telde haar met de belofte van een streling... ‘En wat wilde je gaan doen als je mij in mijn kantoor aantrof?’

Ik zou je kussen.

Nee, wacht. Dat klopte niet.

Of toch wel?



Sarah MacLean bij Boekerij:

Sesily's bevrijding (Rozen & revolutie)
Adelaides redding (Veren & verovering)
Imogens verleiding

Sarah MacLean

Imogens verleiding

Londen, 1840. Lady Imogen wordt door iedereen in haar omgeving gezien als raar, behalve door rechercheur Thomas Peck.

Deel 3 van *De vrouwen van Mayfair*

Vertaald door De Vertaalzusjes



ISBN 978-90-492-0995-7
ISBN 978-94-023-2851-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Knockout*
Vertaling: De Vertaalzusjes
Omslagontwerp en -beeld: © bürosüd
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2023 Sarah Trabucchi
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Deze is voor Jen.
Dat kan niet anders.



East End, Londen
Januari 1840

Lady Imogen Loveless hield van explosies.

Voor de duidelijkheid: ze was geen sadist. Dat een explosie iemand kon verwonden vond ze geen prettige gedachte. Nee, als je echt zou aandringen, zou ze zeggen dat ze niet genoot van ontplofte zaken, maar van de manier waarop men zaken tot ontploffing kon brengen.

Imogen genoot van felle lichtflitsen, hittegolven, de specifieke geur... en het geluid. Voor het ongetrainde oor klonk het als een klap of als gekraak of gesis of gesuis, maar meestal ging het om een magische combinatie die een heel ander woord vormde. Een *ratatoen*, een *sisseling*, een *piefpof*.

Het was lastig om in heel Groot-Brittannië een ander te vinden die zo vaak aan de geluiden van explosies dacht als Imogen. Haar eerste woordje was *boem!*, ook al had niemand genoeg opgelet om dat te kunnen opvangen.

Aangezien ze een lady was – en dan ook nog eens een met nobel bloed – letten maar weinig mensen op Imogens merkwaardige fascinatie. En ook niet op de vele andere merkwaardige fascinaties die ze in haar vierentwintig jaar op aarde had verzameld. De waarheid was dat de meeste mensen haar fascinaties volledig negeerden wanneer ze het over de enige zus van de graaf van Dorrington hadden, want het woord ‘merkwaardig’ was al meer dan voldoende om een dame onaantrekkelijk te maken.

Niet dat Imogen ‘merkwaardig’ als een belediging zag. Vanaf haar geboorte werd ze al zo genoemd, sinds haar vader haar in haar kinderschoort meenam naar het wetenschappelijk genootschap Royal Society of Chemistry, waar ze was weggelopen, ongebluste kalk met water had gemengd en bijna het gebouw had afgebrand, waarna het de graaf heel duidelijk werd gemaakt dat kinderen – en jongedames in het bijzonder – binnen niet waren toegestaan.

Merkwaardig, fluisterden ze als ze langs beende en haar vader naar buiten volgde terwijl hij haar uitvoerig met haar experimenten complimenteerde.

Rare meid.

Veel te slim.

Als Dorrington niet uitkijkt, wordt ze nog erger dan ‘te slim’.

Dan wordt ze ‘te veel’.

En dat was precies wat ze had gedaan. Lady Imogen Loveless was te veel voor de samenleving en te veel voor haar broer, die haar voogd werd nadat haar geliefde vader overleed toen ze slechts zestien was. En ze was al helemaal te veel voor een potentiële geliefde die zich op de drempel van haar huis in Mayfair zou melden. Hoewel dat die ochtend in januari – een maand na haar vierentwintigste verjaardag – nog niet was gebeurd.

En dat beviel Imogen prima, want ze was liever te veel dan te weinig. En als de hele wereld vond dat ‘te veel’ niet genoeg was voor hun feesten en etentjes en soirees en gezelschappen, dan vond ze het prima om in haar werkplaats in de kelder van Dorrington House achter te blijven met haar tincturen en tonica. En natuurlijk bleef ze ook graag achter met haar vriendinnen, die donders goed begrepen hoe vermakelijk en stoutmoedig ze kon zijn met haar tincturen en tonica.

Niemand besprak de geluiden van explosies onder het genot van een kopje thee.

En dus bevond Imogen zich, die ochtend in januari, net na zonsopgang – terwijl de lucht nog fris en koud was van de nacht die nog niet helemaal was vervlogen – op de plek van de explosie. Het was belangrijk om te vermelden dat Imogen niets te maken had met de eerdergenoemde

de explosie. Ze wist niet welk geluid ze tijdens de ontploffing had gemaakt, kon alleen maar gokken dat het een donderend kabaal moest zijn geweest, aangezien ze zeker wist dat het gebouw veel lawaai had veroorzaakt toen het was ingestort.

Er hing geen kenmerkende geur in de lucht. Unieke geurnoten die hadden kunnen blijven hangen, waren verdrukt door de bijtende rook van de brand die de gloeiend hete olie had veroorzaakt toen hij in brand werd gestoken, en door de stofwolk die het gebouw had doen opwaaien, voordat het in een berg puin was veranderd.

Twaalf uur geleden was dit gebouw nog O'Dwyer en Leafe's geweest: een naaiatelier tussen een pub en een pasteibakkerij in Spitalfields, aan een drukke straat in het oosten van Londen. Een straat die nooit zo druk zou zijn geweest zonder deze winkel en de kundige eigenaar, op wie continu vrouwelijke klanten afkwamen. Het verlies van de zaak zou een verlies zijn voor de bedrijven die zich eromheen hadden gevestigd. Het gebouw kon niet worden gered, verhuizen was de enige optie.

Een treurige zaak, maar geen zaak die de aandacht zou trekken van mensen die zich niet in de naaste omgeving bevonden.

En het was al helemaal geen zaak die de aandacht van een aristocratische dame zou trekken.

Laat staan van vier van hen.

Maar dit was niet zomaar een gebouw, en dit waren niet zomaar vier dames.

En dus, op deze grijze ochtend in Londen – die alleen maar duisterder werd door de dreiging van een ijzige regen en de specifieke stilte van een gebouw dat net was ingestort – stonden Imogen en de drie anderen tussen het puin in de nu lege ruimte, blootgesteld aan de straat en de hemel, tussen The Hollow Drum en de pasteibakkerij van mevrouw Twizzleton in.

Het kwartet viel bijzonder uit de toon, maar had de touwtjes stevig in handen.

Dit waren de vrouwen van Mayfair, over wie in balzalen en taveernes in heel Londen werd gefluisterd. Een groep vrouwen – waren het er vier? Veertig? Soms leken het er wel vierduizend! – die beroemd en be-

rucht was geworden door de ergste daders van de corrupte wereld uit te schakelen wanneer de machthebbers weigerden in te grijpen.

Slechts weinigen kenden de identiteit van ook maar één lid van de bende, laat staan van de vier vrouwen die de groep hadden opgericht. Mensen letten immers zelden op als het om vrouwen ging. En de vrouwen van Mayfair, die tot hun grote plezier zo werden genoemd door de Londense roddelblaadjes (op basis van anonieme bronnen bij Scotland Yard), maakten maar al te graag gebruik van dat gebrek aan aandacht, waardoor ze zich niet hoefden te verstoppen.

Als je goed keek, zou je het viertal in balzalen in Mayfair, eetzalen in Kensington en winkels aan Bond Street kunnen vinden. Op de plekken waar geld, macht en mode een vrouw praktisch onzichtbaar konden maken. Ze vielen evenmin uit de toon in Covent Garden, waar een goede mantel en een nog betere koetsier de identiteit van een vrouw met gemak verborgen konden houden. Maar gekleed in felgekleurde satijnen jurken en geperste mantels, wandelend door de grijze ochtendmist van East End?

Dat was een heel ander verhaal. Echte dames gingen niet naar East End.

Maar goed, het kwam ook niet elke dag voor dat een bedrijf dat werd gefinancierd door een rijke hertogin – twee rijke hertoginnen – en de dochters van twee al even rijke graven werd opgeblazen.

En dus... Nou ja. Nood breekt wet.

In dit geval betekende nood dat lady Imogen – liefhebber van explosieven en een bijzonder goede expert op dat gebied – aanwezig was om de zaak te onderzoeken. De geur. De geluiden. Het unieke patroon van de ontploffing.

Ze hurkte in het puin en tuurde naar de grote vegen van zwart roet op wat ooit de ruimte achter de lintenkast was geweest, die door de kracht van de explosie uiteen was gespat.

Imogen keek op, naar de half ingestorte stenen muur achter zich. De spiegel die ooit de voorkant van de winkel van de achterkamertjes had gescheiden was weggeblazen en vernietigd door de hitte. De houten vloeren boven haar waren in rook opgegaan, waardoor tussen de winkel

op de begane grond en de hemel die nu zichtbaar was door de verwoeste eerste en tweede verdieping niets dan een geraamte van de trap was achtergebleven.

Ze ademde diep in. De lucht was gevuld met de geur van rook, zwavel en koude regen. 'Ze hebben de klus wel goed geklaard, of niet?'

De woorden bleven even hangen in de stilte, voordat ze zich omdraaide naar de twee vrouwen die haar ietwat afkeurend aankeken.

Ze knipperde met haar ogen. 'Wat?'

'Kun je niet iets minder onder de indruk klinken wanneer je het hebt over de vernietiging van een compleet gebouw?' vroeg de hertogin van Trevescan.

Imogen haalde haar schouders op. 'Degene die dit heeft gedaan wist precies waar het explosief geplaatst moest worden –'

'Ja, en wanneer het geplaatst moest worden.' Sesily Calhoun stond in de inmiddels verdwenen deuropening die uitzicht bood op de straat, waar een handjevol vroege vogels al aan de dag was begonnen. 'Het was zo laat dat iedereen die iets heeft gezien –'

'– niets kon zien.' Adelaide Carrington, de kersverse hertogin van Clayborn, verscheen vanuit het achterste deel van het gebouw. 'De oudste regel van de South Bank. Oogjes open, mondje dicht.' Ze hield een stapel papieren in haar handen. 'Gevonden. Kluisje onder de grond in de achterkamer, precies zoals Erin al zei.'

'Uitstekend,' zei de hertogin. Ze kon haar opluchting niet verhullen toen Adelaide bij haar kwam staan, naast de trap. In de verkeerde handen zouden de documenten – die zorgvuldig door Frances O'Dwyer en Erin Leafe waren bewaard en door Adelaide waren gevonden – levens kunnen verwoesten. 'Niemand hoeft zijn mond open te trekken. Imogen krijgt het toch wel te horen.'

Sesily grinnikte. 'En de krant zal vol lof over haar zijn.'

Ze kreeg niet altijd complimenten, maar hoe de koppen ook luidden – respectabel (de vrouwen van Mayfair), opwindend (vrouwelijke wreckers!) of revolutionair (verdedigers van de gewone man en vrouw) – de kranten gingen altijd als warme broodjes over de toonbank dankzij het grote aantal mensen in Groot-Brittannië dat ervan genoot dat de macht-

hebbers eindelijk de waarheid werd verteld. En een aanzienlijk aantal van die machthebbers... had geen interesse in het aanhoren van de eerdergenoemde waarheid.

Deze laatste categorie plaatste bommen op plekken waar vrouwen buiten de regering samenkwamen en ideeën met elkaar deelden. Plekken zoals O'Dwyer en Leafe's.

Er was geen twijfel over mogelijk dat de zaken flink op de spits werden gedreven in de twee jaar sinds de vrouwen van Mayfair het niet alleen opnamen voor mensen die zich buiten de machtige kringen en privileges van het parlement bevonden – vrouwen, kinderen, arbeiders, de armen – maar ook korte metten maakten met lui die hun macht en privileges gebruikten om anderen te straffen.

De aristocratie was woedend geweest toen er een koningin op de troon had plaatsgenomen. Het idee dat vrouwen ook op andere plekken generaties aan macht zouden kunnen afpakken? Dat was genoeg om dat vlammetje in iets veel gevaarlijkers te veranderen. Iets explosiefs.

Dat resulteerde in meer woede. Een toename van het aantal ophitsende artikelen over het zwakkere geslacht. Meer waarschuwendes verhalen over wat er kon gebeuren als vrouwen kennis en macht verkregen, als arbeiders meer rechten hadden, als immigranten gelijk werden behandeld, als de armen waardigheid eisten, en hoe gevaarlijk het was als kinderen naar school gingen in plaats van dat ze werkten.

Eén koningin, fluisterden ze, en ze willen ineens allemaal een koninklijke behandeling.

En nu dit. Drie explosies in drie maanden tijd bij drie van dit soort winkels, allemaal met een voor- en achterkamer. Eén bedrijf aan de voorkant en één aan de achterkant. Het een was een stuk belangrijker dan het ander. En daarom ook gevaarlijker.

Een bakkerij in Bethnal Green die als tussenstop diende voor vrouwen die ontsnapten aan mannen die wreedheid en macht als wapens gebruikten. Een drukkerij in Whitechapel die onderdak bood aan arbeiders die een betere behandeling en hoger loon wilden. En nu dit: het naaiatelier van O'Dwyer en Leafe, waarin een van de geheime vrouwenklinieken van Londen zat verborgen.

Allemaal tot puin vergaan door monsters met een indrukwekkende wetenschappelijke kennis, matige vaardigheden en geen greintje menselijkheid.

‘Kijk uit op de trap,’ zei Imogen zonder op te kijken. ‘Hij staat op instorten.’

De hertogin trok haar hand terug van de leuning die nog intact was. ‘Ik durf het amper te vragen, maar... is er nog iets wat niet op instorten staat?’

Imogen reageerde niet, ze was te druk met haar inspectie.

Adelaide zette haar bril recht. ‘Imogen? Is er nog iets wat niet op instorten staat?’

‘Hm?’ Imogen keek op. ‘O, zeker niet.’ De drie vrouwen wisselden een blik uit die ze vaker bezigden als ze bij hun vurige vriendin waren. ‘Sesily, mag ik mijn tas van jou?’

Sesily keek met een schuin oog naar de tas die Imogen bij de voormalige deur had laten staan. ‘Ik word liever niet geplet, Im.’

‘Maak je daar maar niet druk over.’ Imogen gebaarde naar de trap. ‘Gewoon wegblijven bij de trap, dan komt het wel goed.’

De hertogin en Adelaide liepen snel naar de andere kant van de winkel toen Sesily de tas kwam brengen. Imogen maakte hem open en begon erin te rommelen, terwijl de hertogin naar de straat keek, waar nu meer mensen wakker waren dan dertig minuten geleden. ‘Schiet op,’ zei ze zacht. ‘Hoe langer we blijven hangen, hoe groter de kans dat iemand vragen gaat stellen.’

Imogen pakte een klein flesje en verzamelde vervolgens wat roet van de ontploffing en een glasscherf die hopelijk nog sporen bevatte van de olie die was gebruikt. ‘Bijna klaar.’

‘Dit is toch niet het werk van mijn vader, of wel?’ vroeg Adelaide op veilige afstand.

Imogen schudde haar hoofd. ‘De jongens van je vader zijn hier niet sluw genoeg voor. Niet rot bedoeld.’

Adelaide begon te lachen. ‘Maak je geen zorgen. Sluwheid is geen vereiste voor huurmoordenaars en vechtersbazen in Lambeth.’ Bovendien had Alfie Trumbull, de leider van de Bully Boys – de grootste ben-

de criminelen van de South Bank – beloofd om het over een andere boeg te gooien nu hij een hertog als kersverse schoonzoon had. De hoop op een kleinzoon met een titel kon blijkbaar zelfs de gehardste misdaadbaas doen overwegen om het rechte pad op te gaan. Althans, zo recht als kon voor een misdaadbaas.

‘Wie dan?’ vroeg Adelaide, terwijl ze haar bril rechtzette.

‘De dader was competent...’ zei Imogen. Ze gebruikte een kwast met varkensharen om het stof weg te vegen en zocht geconcentreerd tussen het puin. ‘Maar niet heel vindingrijk. Dit is hetzelfde explosief als de vorige keer en de keer daarvoor. Hetzelfde kruid. Hetzelfde explosiepatroon.’

‘Een gebrek aan fantasie? Of is de dader gewoon niet bang om tegen de lamp te lopen?’ vroeg de hertogin.

‘Allebei, denk ik,’ zei Imogen.

Sesily stopte een citroensnoepje in haar mond en sloeg haar scharlaken mantel stevig om zich heen. ‘Oké, dus Imogen weet bijna wie het is... maar waaróm doen ze dit?’

‘Het is altijd hetzelfde liedje. Machthebbers vinden het maar niets als ze ons niet in een hoek kunnen drukken,’ zei de hertogin vol afschuw, terwijl ze met haar voet tegen wat bakstenen porde. ‘Maar dezelfde dader? Op drie verschillende plekken? Die drie verschillende doeleinden dienen?’

‘Ik zei niet dat het dezelfde dader is,’ zei Imogen, terwijl ze ging staan. ‘Ik zei dat de bom door dezelfde persoon geplaatst is.’

‘Je bedoelt een huurling,’ zei Adelaide.

De hertogin keek haar aan. ‘Je zult langs je vader moeten, Adelaide. Als de Bully Boys de tent niet hebben opgeblazen...’

Adelaide knikte. ‘Dan heeft hij vast wel een idee wie wél de dader is. We hebben een naam nodig. En snel ook.’ Ze draaide zich om en keek naar de straat. De zon was opgekomen en de inwoners hadden zich aangekleed, hadden ontbeten... en kwamen een kijkje nemen.

De hertogin wees naar de papieren in de armen van Adelaide en knikte naar het wachtende rijtuig. ‘Breng ze maar snel naar binnen, voordat iemand ziet dat we iets hebben gevonden wat niet in rook is opgegaan.’

De hertogin van Clayborn knikte, trok de kap van haar mantel over haar vuurrode haren en liep over straat naar het rijtuig.

Sesily rilde. 'Kom, Imogen.'

'Dit soort dingen kost tijd!' zei Imogen zonder op te kijken van haar werk. Ze ging snel en zorgvuldig te werk. Ze wist dat ze weinig tijd had. En toen... 'Aha! Hebbes!'

Daar. Een lapje stof. Ze trok het voorzichtig uit het puin en pakte een tweede glazen buisje uit haar tas.

De andere vrouwen rechtten hun rug. De hertogin zette een stap naar voren en tuurde over Imogens schouder, terwijl die haar schat zorgvuldig opborg. 'Wat maakt dit anders dan de meters andere stoffen die hier in rook zijn opgegaan?'

'Misschien niets,' zei Imogen. Ze stopte de buisjes in haar tas voordat ze het kleine notitieblok en potloodje pakte die ze in de pofmouw van haar felblauwe mantel had verstopt. 'Maar ik heb deze stof eerder gezien. In de bakkerij. En in de drukkerij. Waar geen stoffen werden verkocht.'

Ze opende het notatieblokje en kruiste meerdere vakjes aan: *tondel, lont, roet.*

Sesily slaakte een kreetje van bewondering. 'Goed gedaan, Im.'

'Zeker,' zei de hertogin. 'Maar aangezien je nu vrij belangrijk bewijs hebt weggenomen van de plaats delict, denk ik dat we maar beter kunnen gaan. En snel ook. Scotland Yard kan hier elk moment zijn.'

Imogen snoof. 'Wanneer gaan zij tijd maken voor een naaiatelier in Spitalfields?' Ze pakte haar tas en liep naar haar vriendinnen, die zich al omdraaiden om naar Adelaide en het rijtuig te gaan. 'Geen enkele dienaar zit op deze klus te wachten.'

'Ik vrees dat u het mis hebt.' De diepe, volle stem kwam van achter hen uit het gebouw. Het trio verstijfde in de ruimte tussen wat ooit de binnenruimte was geweest en wat altijd al buiten was geweest. Adelaides gezicht verscheen achter het raam van het rijtuig. Ze keek met grote ogen naar een plek achter hen.

Naar een mán achter hen.

Er gebeurde iets in de borstkas van Imogen. Een gedonder. Een reac-

tie, uniek en bekend, die wel iets weg had van de explosie die hen hierheen had geleid.

Die hém hierheen had geleid.

Ze draaide zich om, zij aan zij met haar vriendinnen, en zag zijn donkere, geïrriteerde ogen onder zijn pet. Zijn blik was al even geïrriteerd als de woorden die hij mopperend uitsprak. 'Wat doet u hier?'



2

Inspecteur Thomas Peck had een rottag.

Hij begon om kwart over vijf 's ochtends, absoluut het slechtste tijdstip van de hele dag. Om kwart over vijf wakker worden kon nooit goed aflopen. Om te beginnen was dit het koudste deel van de nacht: het vuur in de haard was al lang geleden gedoofd en de zon zou zich voorlopig nog niet laten zien. Daarnaast was het vroeg. Niet zo vroeg dat het midden in de nacht leek en niet laat genoeg om een prima tijd te zijn om op te staan. Dit was vroeg op een zeer irritante manier en als de wereld zich nog een kwartier koest had kunnen houden, was er niets aan de hand geweest.

De inspecteur vond het fijn als alles volgens plan verliep.

De jonge agent van het onderzoeksteam van Scotland Yard die had aangeklopt bij de huurkamers van mevrouw Edwards in Holborn had echter niet kunnen wachten. En dus werd Thomas om kwart over vijf, op dat goddeloze tijdstip, gewekt. De jonge knul kon er ook niets aan doen, dat erkende Thomas later ook wel, nadat hij een kop sterke koffie had gedronken en frisse lucht had ingeademd. Het was zijn eigen schuld, want hij was heel duidelijk geweest op het werk: als er een explosie plaatsvond in Londen, moest hij worden opgeroepen, ongeacht het tijdstip, ongeacht de dag. Onmiddellijk.

Dat betekende echter niet dat hij het leuk moest vinden om voor zonsopgang van zijn bed te worden gelicht.

Of dat zijn huurbaas het leuk moest vinden. Sterker nog, mevrouw Edwards – die uitgebreid de tijd nam om de jonge agent luid op zijn donder te geven voordat ze 'Inspecteur!' gilde in het trappenhuis – be-

weerde dat ze er niet van genoot. Ook al leek ze het heerlijk te vinden om helemaal los te gaan.

Het deed er niet toe. Om tien voor half zes had Thomas zich herpakt. Hij had zich geschoren, gewassen en aangekleed, en verliet het huis met een krijsende mevrouw Edwards achter zich, die hem uitzwaaide met haar welbekende preek ‘waarom nette huurders geen gasten ontvangen voor zonsopgang’.

Er was echter veel meer voor nodig om Thomas Peck van zijn stuk te brengen dan alleen een geïrriteerde huurbaas, en hij sloot de glanzende zwarte deur achter zich, waardoor hij de herrie met één ferme hand verstomde. Hij keek de jonge agent aan.

‘Waar gaan we heen?’

Ze gingen naar East End, waar een enorme explosie een naaiatelier tussen een pasteibakkerij en een pub had gesloopt. De inspecteur was zich maar al te bewust van de politiewagen waarin hij reisde en vroeg de koetsier om hem in de steeg achter het gebouw af te zetten, zodat hij ongezien naar binnen kon.

De jonge agent deed zijn best om te verhullen dat hij vond dat de inspecteur nogal overdreef. Het gebouw was midden in de nacht ontploft. Een mogelijke dader zou al lang zijn gevlogen.

Maar Thomas Peck verwachtte ook niet een dader aan te treffen: wat hij verwachtte was nog veel erger.

Chaos.

Chaos in een mooie, volle, kleine verpakking, met pretlichtjes in haar ogen en glanzende zwarte krullen. Een verpakking die maar al te vaak problemen met zich meebracht. En bergen papierwerk.

En daar stond ze dan, zoals verwacht. Lady Imogen Loveless, gekleed in een felblauwe mantel in de kleur van de zomerhemel. Had die vrouw ooit een kleur gedragen die niet in de regenboog voorkwam? In haar handen droeg ze de enorme tas die ze altijd bij zich had. Ze stond tussen bergen puin in een ontploft gebouw dat op instorten stond, samen met nog twee andere dames: de hertogin van Trevescan en mevrouw Sesily Calhoun. Imogen zou deze rotdag nog veel ellendiger maken. Dat deed ze altijd.

Thomas hield de dames tegen toen ze naar hun rijtuig wilden lopen. Door het raampje was de pasgetrouwde hertogin van Clayborn nog zichtbaar. Hij moest toegeven dat hij genoot van de geschokte blik in de ogen van de hertogin, en van de manier waarop drie paar rokken ritselden rondom de enkels van het trio dat nu verstijfde.

Lady Imogen draaide zich als eerste om. Uiteraard.

Ze begon zoals ze altijd deed: met een dappere, brede glimlach. Eentje die het brein van een mindere man direct op hol had doen slaan. Thomas Peck was echter geen mindere man en hij was immuun voor de charmes van deze vrouw. Althans, wanneer hij erop voorbereid was.

‘Goh, inspecteur! Wat een verrassing!’

‘Ik zou willen dat ik hetzelfde kon zeggen, lady Imogen,’ zei hij. Hij stopte naast een stapel omgevallen bakstenen die ooit een muur hadden gevormd tussen de voorste en achterste vertrekken van de winkel. Hij moest weerstand bieden aan de neiging om op haar af te stappen. ‘Maar waar chaos is, verwacht ik inmiddels u aan te treffen.’

Haar donkere ogen leken ineens op te lichten door de pretlichtjes die erin verschenen. ‘Nou, wat lief van u.’

Haar vriendinnen tuurden boven Imogens zwarte krullen geamuseerd naar elkaar.

‘Voorzichtig,’ zei hij. ‘Ik ben er nog niet van overtuigd dat u de chaos niet hebt veroorzaakt.’

Ze glimlachte. Als hij zich er nog niet schrap voor had gezet, had hij die glimlach mooi kunnen vinden.

‘U mag ook wel voorzichtig doen. Ik ben er nog niet van overtuigd dat u niet op zoek bent naar chaos.’

Mevrouw Sesily Calhoun begon te grinniken en het gezicht van Thomas Peck betrok. Hij was niet op zoek naar chaos. Hij was een inspecteur van Scotland Yard. Hij moest aan het werk en had het te druk om deze vrouw achterna te zitten, hoe vaak ze elkaar ook tegenkwamen.

‘Dat ben ik niet.’

Lady Imogen schudde haar hoofd en Thomas kreeg het idee dat ze hem totaal niet geloofde.

‘Uiteraard.’

‘Ik ga naar plekken waar misdaden zijn gepleegd. Plekken waar ik mijn werk moet uitvoeren.’

‘En wat bent u daar ontzettend goed in,’ zei ze. Haar ogen gleden over zijn lichaam op een manier die hij niet zo leuk zou moeten vinden.

Wacht eens even. Maakte ze hem nou belachelijk? Hij tuurde door zijn wimpers naar haar.

‘Ik ben bijzonder goed in mijn werk, ja.’

Die glimlach weer, vol plezier en geheimen.

‘Dat zeg ik toch ook?’

Meer gegrinnik van de dames naast haar. Hij was er helemaal klaar mee.

‘Dames, wat doen jullie hier?’

‘Hoezo?’

‘Nou, jullie hangen rond in een ingestort gebouw.’

‘Wat nou als ik zeg dat ik gewoon van explosies hou?’

‘Dat is een belachelijke reden,’ zei hij.

‘Nou, wat onaardig. Ik hou echt van explosies.’

‘Genoeg om deze te hebben veroorzaakt?’

Het viel even stil en ze glimlachte weer. Hij zag bewondering in haar ogen. Niet dat hij zat te wachten op de bewondering van deze vrouw, maar toch vond hij het niet vervelend toen ze zei: ‘O, dat was heel goed van u.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Wat?’

‘Die snelle reactie. Was dit een ondervraging? Zo snel en nonchalant dat ik, als ik dommer was geweest, gewoon antwoord had gegeven. Ik kan me voorstellen dat dit normaal gesproken wel werkt.’

Dat was ook zo.

‘Maar toch hebt u geen antwoord gegeven.’

Ze grinnikte. ‘Dat klopt.’

Hij zou het niet leuk moeten vinden hoe ze met hem speelde. Hoe alles leuker werd als ze verbaal de strijd met hem aanging. Hij zou niet zo moeten genieten van hoe haar krullen naast haar gezicht op en neer veerden. Het zou hem niet moeten opvallen hoe haar wangen rood kleurden omdat zij hier ook van genoot.

En hij zou zich al helemaal niet moeten afvragen waar ze allemaal nog meer van zou genieten.

Hij schraapte zijn keel en pakte de controle over het gesprek weer terug.

‘U bent een dame die heeft opgebiecht van explosies te houden, en ik tref u vroeg in de ochtend aan in het puin van een gebouw waar een ontploffing heeft plaatsgevonden.’

‘Sta ik op uw lijst met verdachten, inspecteur?’

‘Nee,’ gaf hij toe. ‘Maar u kunt het me niet kwalijk nemen als ik u verdacht vind.’

‘Ach, dat geeft niet, Tommy. Vrijwel iedereen in Londen vindt mij verdacht, dus laten wij elkaar gewoon tutoyeren.’

Hij zou het helemaal niet leuk moeten vinden dat ze hem Tommy noemde. Hij perste zijn lippen op elkaar en probeerde zo intimiderend mogelijk te kijken. Normaal gesproken was hij in staat om zelfs de gehardste criminelen op hun knieën te dwingen.

‘Dit is de derde ontploffing in drie maanden tijd waar ik jou heb aangetroffen.’

Ze liet zich niet kennen. ‘Dat zal een mooi verhaal zijn voor onze toekomstige kinderen.’

Alleen dankzij zijn jarenlange training lukte het Thomas om niet te laten zien hoe geschokt hij was door haar opmerking. Hij blies zijn adem uit en verdrukte de gedachten die haar geplaagd bij een mindere man zou hebben opgeroepen.

‘Lady Imogen, ik denk dat je meer weet over deze misdaad dan je wilt delen.’

‘Dat zou best eens kunnen.’ Lady Imogen keek hem uitdagend aan. ‘Heb je een bijzonder serieus plan voor mijn ondervraging?’

Hij werd gek van haar. Waarom dacht hij aan alle manieren waarop hij haar zou kunnen ondervragen? Manieren waarbij hij haar over zijn schouder zou gooien en haar achter in zijn donkere rijtuig zou leggen en...

Zijn gedachten werden onderbroken door een vrouwelijke lach. De hertogin van Trevescan stond op het punt om te vertrekken.

‘Wat voeren jullie toch een vermakelijk toneelstukje op met z’n tweetjes. Als jullie huidige carrières in het slop raken, kunnen jullie al-tijd nog bij het theater.’

Na deze vrolijke mededeling liep ze de straat op, met mevrouw Calhoun op haar hielen.

Waardoor Thomas alleen achterbleef met lady Imogen.

Hij zette een stap haar kant op, ook al wist hij dat hij dat beter niet zou kunnen doen. ‘Ik zou je eigenlijk moeten arresteren.’

‘Met welke reden?’ vroeg ze, terwijl ook zij een stap naar hem toe zette.

‘Het verstoren van een plaats delict.’

‘Heeft hier dan een misdaad plaatsgevonden?’

Ze zette nog een stap. Dichterbij. Zo dichtbij dat hij naar haar kruin kon kijken, naar haar ronde, roze wangen, de punt van haar parmantige kin en daar voorbij naar het lijfje van haar felblauwe jurk dat tevoorschijn piepte onder een bijpassende mantel. Een glinsterende broche van zwart obsidiaan met een zilveren rand was aan het velours bij haar borsten gespeld, zacht en weelderig. Net zo weelderig als zijzelf was.

Hij schraapte zijn keel en dwong zichzelf om haar in haar diepe, bruine ogen aan te kijken. ‘Dat verwacht ik wel.’

Ze knikte. Haar krullen stuiterden heen en weer. ‘Ik ook.’

Hij verstijfde toen hij dat hoorde. Ze zei het zo nonchalant en duidelijk, alsof ze zijn gelijke was.

‘En?’

‘En...’ Ze bleef even hangen bij het woord en hij genoot van haar aarzeling, van de ronding van haar lippen, het witte randje van haar tanden, de glimp van haar roze tong aan het einde van de lettergreep. ‘Ik heb niets gedaan wat een reisje naar Whitehall rechtvaardigt.’ Ze viel even stil en voegde er toen aan toe: ‘Vandaag niet, in elk geval.’

Hij hapte gefrustreerd naar adem. ‘Hoeveel weet je?’

‘Niets waarmee ik iets aan de politie heb.’

‘Je bedoelt: niets waar de politie iets aan heeft.’

‘Is dat zo?’

Met een glimlach op haar gezicht draaide ze zich om, en één waanzinnig moment lang reikte hij naar haar. Hij wist zichzelf net op tijd

tegen te houden voordat zijn vingers de blauwkleurige wol van haar mantel streelden. Ze was een dame van adel. De zus van een graaf. Hij kon haar niet aanraken. Hoe haalde hij het in zijn hoofd?

Deze vrouw zou eigenlijk haar huis niet mogen verlaten. Ze was de vleesgeworden chaos.

En verleiding.

Niet voor hem, natuurlijk. Hij had alles prima onder controle. Was prima in staat om weerstand aan haar te bieden. Hij had aan ergere dingen weerstand geboden.

Leugenaar.

Hij rukte zijn hand terug en nam opnieuw het woord, terwijl hij negeerde hoe haar naam op zijn tong voelde. 'Lady Imogen.'

Ze zei niets en kwam ineens tot stilstand. Haar zware winterrokken zwierden om haar enkels door deze abrupte verandering. Hij bleef ook staan en keek over haar schouder, langs haar krullen, naar de jonge witte vrouw die voor Imogen stond, met grote ogen en een bleek gezicht.

'Goedemorgen!' zei lady Imogen vrolijk, alsof ze niet in de restanten van een uitgebrand gebouw stonden.

De jonge vrouw knipperde met haar ogen. Thomas zag verbazing en verwarring en iets intensers op haar gezicht, een emotie die heviger werd toen ze naar hem keek. Hij zette instinctief een stap naar achteren om haar wat ruimte te geven.

'O,' zei ze zacht. Ze liep achteruit de straat in en staarde naar het gebouw, het puin en uiteindelijk naar de dame die daar duidelijk niet hoorde te zijn. 'O,' zei de jonge vrouw opnieuw. Ze leek ineens te beseffen wie er voor haar stond en maakte een korte reverence.

'Dat is niet nodig,' zei lady Imogen. Ze gebaarde dat de dame weer rechttop mocht gaan staan en kantelde haar hoofd terwijl ze de jonge vrouw aankeek. 'Kan ik je helpen?'

'Ik had een...' De vrouw, nee, het meisje... Ze kon niet ouder zijn dan zestien of zeventien. Ze aarzelde en keek opnieuw naar het gebouw. Haar ogen werden op de een of andere manier nog groter en raakten vervuld met een bijna tastbare teleurstelling. '... afspraak.' Ze slikte

moeizaam. Gespannen. Wanhopig. 'Vanochtend. Met de kleermaker. Deze ochtend.' Ze leek in paniek te raken.

Lady Imogen knikte. 'Ik snap het. Zoals je kunt zien, is ze er niet.'

'Is ze...' Opnieuw een aarzeling.

'O, het gaat prima met haar, maak je maar geen zorgen. Ze is zich al aan het installeren hier in de buurt.' Imogen zette haar tas neer en duwde haar mantel opzij om in haar pofmouw te reiken. Ze trok er een boekje en een potlood uit.

Thomas vroeg zich af wat ze nog meer verborgen hield in die mouwen. Het zou hem niets verbazen als ze daar nog een flesje gif of een scherp mes of een zware kandelaar had opgeborgen om mee toe te slaan.

Terwijl hij daarover nadacht, schreef Imogen iets op een pagina uit het boekje. Ze scheurde het papiertje eruit en gaf dat aan het meisje, dat er even naar staarde voordat ze gefrustreerd weer opkeek.

Ze kon niet lezen.

Uiteraard was Thomas niet de enige die dat opmerkte. Lady Imogen legde een warme hand op de arm van het meisje en leunde naar haar toe. Ze fluisterde iets, zo zacht dat hij haar niet kon horen. Ook al probeerde hij dat wel.

De bleke vingers – zonder handschoenen – van het meisje pakten stevig de vingers – ook zonder handschoenen – van Imogen vast. 'Dank u, mevrouw.'

'Geen probleem. De kleermaker helpt je wel uit de brand. Maak je maar geen zorgen.'

Het meisje knikte snel en stoof weg, terug de grijze ochtend in vol regen die bijna in ijs veranderde.

'Jij weet waar mevrouw O'Dwyer en mevrouw Leafe zijn,' zei Thomas.

'Uiteraard,' zei Imogen. Ze leunde voorover om de tas te pakken die ze altijd bij zich had. 'Jij niet?'

Hij klemde zijn kaken op elkaar.

'Weet je, inspecteur,' zei ze vrolijk, 'je moet nooit je ontbijt overslaan voordat je aan de dag begint. Met een lege maag sta je altijd één-nul achter.'